

5

37

แฮกๆ

'ตอนนี้แหละ! รีบกระโดดลงไปเลย! =O='

'โอป้าจะบ้าเหรอ! จะกระโดดลงไปยังไงล่ะ!'

'เห็นร้านอาหารที่อยู่ตรงนั้นมั๊ย! วิ่งไปที่นั่นนะ!'

'ตกลง!'

'อยู่คนเดียวในร้านนั้นไปก่อนนะ! =O='

'อ้าก! โอป้า!'

แฮกๆ

ฉันกำลังวิ่งไปหาแสงไฟที่อยู่ตรงนั้นโดยมีเสียงแตรและเสียงด่าของ
คุปปะดังอยู่ด้านหลัง

ในสมองของฉันมีความคิดอยู่ความคิดเดียว... ฉันจะไม่กินซูปปี้ไก่
กับโซจูอีกแล้ว TOTT

천사를 찾습니다 2

7:20 AM

ปัง!

"คุณ...คุณเป็นใครครับ =0="

อึบ จะออกมาแล้ว

"ห้อง...ห้องน้ำๆ!"

"อยู่...อยู่ตรงโน้นครับ =0="

ฉันยกมือขึ้นปิดปากพร้อมกับวิ่งเข้ามาในร้านอาหารเก่าๆ แห่งนี้

"ขอบคุณ... อึบ!"

"=0="

ฉันหันหลังให้ชายหนุ่มที่กำลังตกใจแล้วรีบวิ่งไปที่ห้องน้ำ

อ้วก! อ้วก!

เสียงอาเจียนของฉันดังก้องไปทั่วห้องน้ำของร้านอาหาร

"โอย"

หลังจากเอาชุปไก่และโซจูออกไปจากห้องแล้ว ฉันก็เดินโซเซออกมาจากห้องน้ำ

"ไม่...ไม่...ไม่เป็นไรนะครับ TTOTT"

ชายหนุ่มจ้องมองฉันด้วยใบหน้าเหมือนจะร้องไห้

"ที่นี่ที่ไหนคะ"

"ครับ?"

พอฉันถาม ชายหนุ่มก็ถามกลับ

"ฉันถามว่าที่นี่ที่ไหนคะ"

"ที่นี่คือร้านขายชุปมันฝรั่งของคุณย่ากับผมครับ TTOTT"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น..."

"ถ้าจั้น..."

"ที่นี่คือโซลหรือจังหวัดคยองกึคคะ!"

"จ้ง...จ้ง...จังหวัดคยองกึคครับ TTOTT"

"อา... มาไกลเหมือนกันนะเนี่ย..."

"มีเลือดออกตรงหัวเข่าด้วยครับ"

"ว่าไงนะคะ"

"ขอโทษครับ TOTT"

ให้ตายสิ... จะทำยังไงดีเนี่ย ไทโรไปสถานีตำรวจก็ไม่ได้ จะให้รอ
อยู่ที่นี้เฉยๆ ง่ายหรือ แต่เดี๋ยวก่อน น้องชาย? งั้นก็หมายความว่าคังซันซู
เป็นน้องชายแท้ๆ ของฮวียองโอบ้านะสิ แล้วคุปปะนั่นก็คือยาภูเขาที่ไล่ล่า
สองพี่น้องนั้นมาจากญี่ปุ่น

"ฮ้าก!"

"อย่างนะครับ ผมเป็นทายาทลำดับที่สามของตระกูลฮวังนะครับ!
TOTT"

"ขอใช้โทรศัพท์หน่อยสิคะ!"

"ครับ!"

ชายหนุ่มรีบส่งโทรศัพท์มือถือมาให้ฉันอย่างหวาดกลัว

ตุ๊ดตุ๊ดตุ๊ดตุ๊ดตุ๊ด

เฮ้อ

ฉันกดเบอร์โทรศัพท์ของซันซูที่เคยสัญญากับตัวเองไว้ว่าจะไม่มี
ทางกดอีกเด็ดขาด

"คุณย่าครับ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว มีผู้หญิงทำทางประสาทวิงเข้ามา
อ้วกในห้องน้ำ แถมยังใช้โทรศัพท์อย่างไม่เกรงใจอีกด้วยครับ TOTT"

-- เสียงที่ดังเข้ามาในหูคือเสียงกระซิบของชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลัง
กับเสียงรอสายที่ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเสียงที่โหดร้ายที่สุดในโลก

ตุ๊ดตุ๊ด

สองครั้ง สามครั้ง สี่ครั้ง เสียงรอสายยังคงดังไปเรื่อยๆ

คงจะกำลังนอนฝันหวานว่าได้ไปเดทกับนางฟ้าอยู่ละสิ

เฮ้อ

ฉันถอนหายใจแล้วพิมพ์ข้อความว่า 'ฉันขออนิเมะเองนะ อ่านข้อความ
นี้แล้วโทรกลับด้วย' ก่อนจะกดส่งไป จากนั้นก็กดโทรออกไปยังอีกเบอร์หนึ่ง

"ฮัลโหล"

เสียงของเขาคนนั้นทำให้ฉันรู้สึกอยากขอบคุณ

천사를 찾습니다 2

(นั่นใครครับ)

"ฉันเอง ปาร์คซอนมิน"

(...)

น้ำเสียงราบเรียบของฉันตอบกลับไป

(แล้วทำไมถึงใช้เบอร์นี้ล่ะ)

"เรื่องนั้นนายไม่ต้องรู้หรอก ฉันโทรมาเพื่อจะถามอะไรบางอย่าง"

(อะไรหรือ)

"โทรศัพท์มือถือของนายสมัครบริการติดตามตำแหน่งโทรศัพท์มือถือ
ของฉันใช่ไหม"

(อะไรหรือ)

คำถามของฉันทำให้ลียอนถามกลับด้วยความตกใจ

"ตอนที่เราคบกัน นายเคยสมัครบริการติดตามตำแหน่งโทรศัพท์
มือถือเอาไว้บ้าง จำไม่ได้หรือ"

(แล้วถามถึงเรื่องนั้นทำไมหรือ)

ลียอนถามด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับกลัวว่าผู้หญิงอย่างฉันจะก่อ
เรื่องอะไรอีก

"อย่าเข้าใจผิด ฉันไม่ได้โทรมาเพราะอยากมีเรื่องอะไรกับนายหรอก"

(แล้วโทรมาทำไมล่ะ)

"โทรศัพท์มือถือของนาย"

(...)

"ขอยืมโทรศัพท์มือถือของนายหน่อยได้มั้ย"

(แค่นี้นะ!)

"ลียอน!"

(...)

"อย่าเพิ่งวาง ขอร้องล่ะนะ ได้โปรด คนที่จะช่วยชีวิตฉันได้มีแค่
นายคนเดียวเท่านั้น"

(เกิดอะไรขึ้น...)

"นายอยู่ที่ไหน ฉันจะไปหา"

ตุ้ดๆๆๆ

ไม่ว่าจะเป็นเมื่อก่อนหรือตอนนี้ มารยาทในการคุยโทรศัพท์ของเขา ก็ยังแยเหมือนเดิม

"ครับ คุณย่า ตอนนี้อยู่กำลังซ่อนตัวอยู่ในห้องครัวครับ รีบๆ มานะครับ TTOTT"

เฮ้อ...

คนที่จะช่วยฉันได้อีกคนก็คือหมอนี่

"โทรศัพท์เสร็จแล้วแต่ก็ยังไม่ได้คิดที่จะไปเลยครับ TTOTT มีดเหรอด มีดอยู่ในไหนนะ..."

ครืด!

"อ้าก! =O="

"_ _"

ฉันใช้เท้าซ้ายเลื่อนประตูให้เปิด

"แว๊ก! =O="

_ _ ชายหนุ่มล้มตัวลงไปนั่งกับพื้นพร้อมกับส่งเสียงร้อง

"ที่นี่มีบริการส่งอาหารรีเปล่าคะ"

"ผมเป็นทายาทรุ่นที่สามของตระกูลฮวงวังครับ TTOTT"

"ฉันถามว่าที่นี่มีบริการส่งอาหารไปตามบ้านรีเปล่าคะ!"

"TTOTT"

"ส่งซูปมันฝรั่งลิบซามไปที่โรงเรียนมัธยมปลายมุนอิลที่โซลคะ!"

"TTOTT"

หลังจากนั้นไม่นาน ฉันก็รวบผมแล้วขึ้นไปนั่งซ่อนตัวารถมอเตอร์ไซด์ของทางร้าน

"ไปได้"

๑

천사를 찾습니다 2

"แล้วใครจะเป็นคนจ่ายเงินเหรอครับ สั่งตั้งสิบสาม"

--

บรีนๆ

"พอถึงแล้วจะจ่ายค่าน้ำมันให้ด้วยใช่ไหมครับ ถ้าไม่ฉันต้องถูกคุณย่า..."

"ได้โปรด!"

"=O="

"บิดให้เร็วกว่านี้อีกได้มั๊ยคะ ไม่ต้องห่วงเรื่องเงิน!"

"ถ้าซีมอเตอร์ไซค์เร็วเกินไปจะผิดกฎหมายนะครับ เร็วกว่านี้ไม่ได้แล้วครับ! TOTT"

8:14 AM

ตอนนี้ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นมابนฟ้าแล้ว แดดโหมงลิบสีนาคี นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้นั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ส่งอาหาร

"เร็วอีกหน่อยไม่ได้เหรอคะ"

"เร็วกว่านี้ซูบจะหกหมดนะครับ! =O="

"ถ้าหก มันก็หกใส่เสื้อผ้าฉัน ไม่ได้หกใส่เสื้อผ้าคุณซะหน่อย!"

"มันเป็นความหวังของผมกับคุณย่านะครับ! ซูบมันฝรั่งคือเลือดและหยาดเหงื่อของผมกับคุณย่านะครับ! =O="

-- ฉันออกดกกล่องเหล็กที่บรรจุซูบมันฝรั่งสิบสามไว้ข้างใน เข้านี้ดูุ่นวายเหมือนวันอื่นๆ นักเรียนนักศึกษากำลังขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียน พนักงานบริษัทกำลังขับรถส่วนตัวไปทำงาน พวกคุณลุงกำลังขับรถบรรทุกไปตามท้องถนน

บรีนๆ

ใบหน้าของฮียอนโอบ้าลอยเข้ามา คำพูดที่ออกมาจากปากของโอบ้าลอยเข้ามาในหู

'เธอก็ต้องแย่งน้องชายฉันมาให้ได้นะ'

ฉันรู้สึกเหมือนถูกตบที่หัวอย่างแรง รู้สึกว่าเรื่องราวมันลับสนกว่า

ที่คิด ทว่ายังไงก็แล้วแต่ฉันขอให้โอปามีชีวิตรอดกลับมา

โรงเรียนมัธยมปลายชายมุนอล

๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗ ๗

ให้ตายสิ...

หลังจากใช้เวลาสิบนาที รถมอเตอร์ไซด์ส่งอาหารก็มาถึงหน้าโรงเรียนมุนอล น้ำซุปรกใส่ชุดนักเรียนสีขาวจนเลอะเทอะไปหมด แต่ก็มาถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพ --^ เลือดยังคงไหลซึมออกมาจากเขาทั้งสองข้าง ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิง แต่ก็มาถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพ --^

เฮ้อ...

ฉันกำลังโทรหาลิโยฮัน แต่ก็เกิดปัญหาที่ไม่คาดฝัน

"ดูสิครับ ไม่เห็นรับสายเลย แล้วจะเอาอย่างไรล่ะครับ"

ลิโยฮันไม่รับโทรศัพท์ ส่วนชายหนุ่มคนนั้นก็กำลังอแง

"หนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้ว ยังตายไม่ได้นะ"

"ตายเหวอครับ! =O= ใครฆ่าใครเหวอครับ!"

"ถอดเสื้อผ้าได้มั้ยคะ"

"ครับ?"

"ถอดเสื้อผ้ามาให้ฉันได้มั้ยคะ"

คำพูดของฉันทำให้ชายหนุ่มรีบวิ่งไปอยู่ข้างหลังมอเตอร์ไซด์ทันที

"เดี๋ยวค่ะ!"

"คุณจะทำอะไรผมเหวอครับ! TTOTT"

"ฉันจะจ่ายเงินทั้งหมดให้เองค่ะ!"

ชายหนุ่มวางกล่องเหล็กไว้บนเบาะแล้วขึ้นไปนั่งบนมอเตอร์ไซด์

"ดูสิคะ! ฉันจะให้คุณทั้งกระเป๋าใส่ตังค์เลย!"

บรีน ชายหนุ่มเริ่มสตาร์ทรถ

"เห็นมั้ยคะ ฉันมีหนึ่งแสนเจ็ดหมื่นสามพันวอนนะคะ!"

ชายหนุ่มค่อยๆ หันมามองฉัน

"ถ้าไม่พอ ฉันจะโอนเงินเข้าบัญชีให้ที่หลังค่ะ"

천사를 찾습니다 2

ทันใดนั้นเองเขาก็ดับเครื่องแล้วลงมามาหาฉัน

"จะให้ถอดกางเกงในตัวมั๊ยครับ"

-- น่าจะใช้วิธีนี้ตั้งแต่แรก

หลังจากนั้น

"รออยู่ในนี่อย่าไปไหนนะคะ! เดี่ยวฉันจะกลับมา!"

"ใครก็ไม่รู้ชี้ทิ้งไว้ ขนาดราดน้ำแล้วก็ยังไม่ลง! ผมเหม็นจะแย่อยู่
แล้ว TOTT"

"ก็มองเพดานแล้วนึกถึงกลิ่นออเรนจ์หอมๆ สิคะ!"

"ผมไม่เคยกินออเรนจ์ครับ เคยกินแต่ส้ม! TOTT"

"ก็นึกถึงส้มนั่นแหละคะ!"

ฉันสั่งให้ชายหนุ่มที่ตอนนี้สวมเพียงกางเกงในตัวเดียวรออยู่ใน
ห้องน้ำสาธารณะของศูนย์การค้า ฉันกำลังยืนมองตัวเองอยู่ในหน้ากระจก
เสื้อยืดสีแดง กางเกงขายาวที่เลอะคราบน้ำซุ๊ป หมวกแก๊ปปกปิดผม และ
มือกำลังถือกล่องเหล็ก

โอเค ดี สมบูรณ์แบบแล้ว

แต่ฉันรู้สึกแปลกๆ กับข้อความ 'รักคุณย่า' บนเสื้อยืด

"งั้นฉันไปก่อนนะคะ!"

"รีบๆ กลับมานะครับ! TOTT"

^_^ ฉันยอมให้ตัวเองในกระจกแล้วเดินไปยังโรงเรียนมูลนิธิอย่าง
รวดเร็ว พอเดินมาถึงประตูใหญ่ของโรงเรียน ฉันก็กล่าวทักทายคุณลุงยาม

"สวัสดีครับ"

ฉันเดินผ่านกลุ่มนักเรียนที่กำลังเรียนวิชาพลศึกษาอยู่ในสนาม
กีฬา การที่จะได้ช่วยเหลือฮวีออนโอป่าและการที่จะได้แก้แค้นลีโอฮัน
ทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้น แต่ตอนนี้รู้สึกเจ็บหัวเข่ายิ่งกว่าเดิม

39

เมื่อตอนฤดูใบไม้ร่วงของ ม.ปลาย ปีหนึ่ง มีผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดพนักงานส่งของ ใส่หมวกและผ้าคลุมปิดปากเข้ามาในโรงเรียนมัธยมปลายสตรีอาหรับที่ขึ้นชื่อว่าเป็นโรงเรียนหญิงล้วนที่เข้มงวดมาก ผู้ชายคนนั้นชอบตักตวงหมีและกุหลาบช่อใหญ่มาให้ยายของเพื่อนของฉัน

'เด็กโง่ นายมาโรงเรียนฉันได้อย่างไร!'

ยายของเบิกตาโตแล้วไฟเข้าอกของผู้ชายคนนั้นซึ่งสร้างความอิจฉาให้กับเพื่อนๆ ทุกคนในโรงเรียน แม้ฉันจะไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า แต่ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ใฝ่ฝันอยากเจอเรื่องบริสุทธิแบบในนิทาน

"ฮะ! ถ้าจะส่งอาหารละก็ ห้องพักอาจารย์อยู่ชั้นล่างครับ!"

ใช่แล้ว ในที่สุดฉันก็ได้พบเจอเรื่องแบบในนิทานก่อนที่จะเรียนจบ แต่มันเป็นนิทานอีกชั้น ไม่ใช่ในนิทานบริสุทธิ

"เฮ้! หยุดอยู่ตรงนั้นก่อนครับ!"

แยแล้ว ฉันต้องวิ่งอีกแล้วเหอเนี่ย!

ชั้นสามของโรงเรียนมัธยมปลายชายมุนอิล

เสียงตะโกนของคุณลุงอ้วนลงพุงดังไล่หลังมา ฉันวิ่งไปที่บันไดพลานี้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว

ตุ๊ก! ตุ๊ก! ตุ๊ก!

ฉันคงจะสู้แรงของคุณลุงอ้วนลงพุงคนนั้นไม่ได้แน่ ฉันจึงรวบรวมแรงทั้งหมดที่มีวิ่งต่อไป

แฮก

ในที่สุดฉันก็วิ่งเข้ามาหลบในห้องน้ำชาย แกรีก! ฉันลืกรประตูแล้ววางกล่องเหล็กลงบนพื้น

โอ้ย เจ็บจัง

ความเจ็บปวดที่หัวเข่าทั้งสองข้างซึ่งแตกหลังจากไปกระแทกกับพื้นตอนกระโดดลงจากรถค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แถมเห็งอึ้งผุดไหลเต็ม

13

천사를 찾습니다 2

ใบหน้า

โอเค ถ้าจำไม่ผิด ลियोฮันเรียนอยู่ปีสอง ห้องสาม เหลืออีกแปดนาที จะถึงเวลาพัก แค่เรียกเขาออกมา ขอเยี่ยมโทรศัพท์มือถือถือเขาแล้วค้นหา ตำแหน่งที่ฮวียอนโอบ้าอยู่ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

"ฉันถามว่าเป็นอะไรไป!"

ขณะที่ฉันกำลังเอาหัวฟิงกำแพงพลงนึ่งถึงแผนการอยู่นั้น น้ำเสียง กระด้างของผู้ชายก็ดังเข้ามา เสียงนั้นค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ

"อะไรเหรอ..."

"เห็นแปลกไปหลังจากรับโทรศัพท์! หมู่นี้นายมีเรื่องอะไรไร้เปล่า!"

"แล้วนายจะคอยตามฉันไปถึงเมื่อไหร่..."

เสียงของผู้ชายหนึ่งในนั้นคือเสียงของลियोฮัน

แอ็ด

เสียงเปิดประตูห้องน้ำชาวดังขึ้น ฉันจึงเอาหูแนบประตู

"ขอบุญหรือมวนนึ่งสิ"

"ไอ้บ้า แกรู้ได้ไงว่าฉันมีอยู่สองมวน"

"แต่ตั้งกั๋ว"

เสียงล็อกประตูห้องน้ำชาวดังขึ้นพร้อมกับควันบุญหรือสีขาวที่ลอยขึ้นไปบนเพดาน ฉันค่อยๆ เอื้อมมือไปจับลูกบิดประตู

ใช่แล้ว ฉันเปิดประตูออกไปแล้วขอเยี่ยมโทรศัพท์มือถือถือลियोฮัน ตอนนี้นักได้นี่นา เพื่อนที่อยู่ข้างๆ เขา ฉันก็คงจะไม่รู้จักและคงจะไม่ได้เจอกันอีกเป็นครั้งที่สอง

ตอนนี้แหละเป็นโอกาสเหมาะที่สุด หลังจากตัดสินใจได้แล้ว ฉัน ก็เบิกตากว้าง จับลูกบิดประตูแน่นแล้วถอดหมวกออก

"แฟนเก่าโทรมาหา"

ฮึะ

คำพูดของเขาทำให้มือของฉันหยุดชะงัก

"ใคร ปาร์คซอนมินนะเหรอ"

ความเจ็บที่หัวเขาค่อยๆ ลดลง หมวกก็ปตกลงไปอยู่บนพื้น